ומי פירות אין מחמיצין. פירטתי בריש פירקין (דף נג: דיה אין): ומי פירות אין מחמינין. ולית ליה מגבלה במים וכשרה ומנחת כהנים

משקרמו פניה ועדיין יכול לבא לידי חימון ונראה לדקדק מחוך כך דהא יש לה ג' לוגין לעשרון דבשלמא שאר חימון מנחות שאין שמנן

אומי פירות אין מחמיצין אמר ריש לקיש אומר

היה רבי יוםי הגלילי מנחת נסכים מגבלה

במים וכשרה לחם הפנים מדת יבש היא

ושמענא ליה ילר׳ עקיבא דאמר מדת יבש

לא נתקדשה שלח יוֹ (רבי ראובן) משמיה

דרבי יוחגן כך היא הצעה של משגה ואיפוך

אשר תקריבו לרבות לחם הפנים לחימוץ

דברי רבי יוםי הגלילי ר' עקיבא אומר לרבות

מנחת נסכים לחימוץ ואזרא ר' יוחנז למעמיה

דאמר ר' יוחנן רבי יוםי הגלילי ואחד מתלמידי

ר' ישמעאל אמרו דבר אחד ומנו רבי יאשיה

דתניא יוימשחם ויקדש אותם רבי יאשיה אומר

בין מבחוץ בין מבחוץ מבחוץ

מדת יבש כן נמשחו מבפנים ואין נמשחו

מבחוץ רבי יונתן אומר מדת הלח ב נמשחו

מבפנים ואין נמשחו מבחוץ מדות יבש לא

נמשחו כל עיקר תדע לך שהרי אין מקדשות

דכתיב 2 ממושבותיכם תביאו לחם תנופה

שתים שני עשרונים סלת תהיינה חמץ תאפינה

בכורים לה' אימתי הן לה' לאחר שנאפו במאי

קא מיפלגי באותם רבי יאשיה סבר אותם

למעומי מדת יבש בחוץ ור' יונתן סבר מדת

יבש חול הוא ולא אצמריך קרא למעומי כי איצמריך קרא למעומי מדת לח מבחוץ לימא

נמי ר' עקיבא ואחד מתלמידי ר' ישמעאל

אמרו דבר אחד ומנו רבי יונתן משום דלא שוו

במדת לח להדדי א"ל רב פפא לאביי יו והא

איכא ביסא דלח הוא א"ל כגון יו שלש על גבי

קטבליא אי הכי דקאמר ליה רבי יונתן תדע

לך שהרי אינה מקדשת לימא ליה כגון דכיילא

בעשרון דחול הכי השתא בשלמא ביםא לא

יו כתב רחמנא דלעביד ביסא למילש ביה כי

לש לה על גבי קטבליא לית לן בה אלא עשרון

כיון דאמר רחמנא עביד עשרון וכייל ביה שביק

עשרון דקודש וכייל בעשרון דחול יחנו רבגן

מנין למעלה מבשר חמאת ומבשר אשם ב

ומבשר קדשי זו הקדשים ומקדשים קלים

וממותר העומר וממותר שתיי הלחם ומלחם

הפנים ומשירי מנחות שהוא בלא תעשה

ת"ל יכי כל שאור וכל דבש לא תקטירו

ממנו אשה לה' כל שהוא ממנו לאישים

הרי הוא כבל תקטירו ושתי הלחם ולחם

הפנים יש מהן לאישים והתניא ייצאו שתי

הלחם ולחם הפנים שאין מהם לאישים אמר

רב ששת אין מגופו לאישים איתמר המעלה

מדות (דף 3.) וא"ת דלמא ס"ל תנור מקדש דהיינו מנחת נסכים מי הן הויא חימוץ הא מי פירות הן. דבשמן בן נגבלה

ושמעינן ליה לר"ע דאמר מדת יכש לא נתקדשה. לקמן נפ׳ שתי

דמשקרמו פניו תו לא אתי לידי חימוך

ונפקא מינה למצות של פסח ובסוף

פ"ה דשבת (דף יט:) משמע דמההיה

שעתה חשיב אפייה גמורה דאמר התם

ולא חררה על גבי גחלים אלא כדי

שיקרמו פניה ושמא זו היא שיעור

כמאכל בן דרוסאי ופלוגתא היא

בקרימת פנים התם אי הוי בתחתון

או בעליון ול"ע דמשמע הכא דאי

מדת יבש נתקדשה קדשי לחם הפנים

משנמדד בו סולת בעשרוו ולא

משתמיט בשום דוכתה דליקדוש הלה

או בתנור או על השולחן לקמן בפרק

שתי הלחם (דף נה:) דקאמר

ושניהם מקרא אחד דרשו והוא דרך

חול כו' ובפרק ב' דמעילה (דף ט.)

תנו גבי לחם הפנים קרמו בתנור

הוכשרו ליפסל וגבי מנחות קתני

קדשו בכלי: רבי יאשי' סבר אותם

למעומי מדת יבש מבחוץ. ולהכי

ממעט מאותם מדת יבש טפי ממדת

לח דוימשחם גבי כלי המזבח כתיב

שהן מדת לח כך פירש בקונט' ומשמע

שהיה בהן ריבוי משיחה יותר ממדת

יבש וא"ת ההוא סוגיא דבריש פ"ב

דשבועות (דף טו.) דדרשינן אותס במשיחה ולא לדורות במשיחה אלא

בעבודה כמאן לא כר' יונתן ולא כר'

יאשיה וי"ל דאתיא כר' עקיבא דאית

ליה מדת לח במשיחה בפנים ובחוץ

כדמוכח בשמעתין ולקמן בפרק שתי

מדות (דף ל.) וסבירא ליה מדת יבש

חול היא א"כ לא אינטריך אותם אלא

למימרא דלדורות בעבודה:

אין די אדא מובח כבש מנין. הכח

וכן בסוף המובח מקדש (ובחים דף פו.)

דתניא כל הנוגע במזבח יקדש אין לי

אלא מובח כבש מנין ת"ל את המובח

והא דדריש בזבחים בשילהי הדשי

קדשים (דף סד:) על קיר המובח ולח

על קיר הכבש לאו דמיותר הרא

למעוטי אלא כיון דכתיב מזבח דווקא

משמע כדקאמר נמי ולא קיר ההיכל

ולא היר האולם ותימה דתנו בפ"ב

דובחים (דף כו.) נתנן על הכבש פסול

ואמרי׳ בגמרא מי אמר שמואל פסול

בשר אבל בעלים נתכפרו דאמר קרא

ואני נתתיו לכם על המזבח כיון שהגיע

דם למזבח נתכפרו בעלים אלמא בלא

יתורא דקרא חשבינא כבש כמזבח

ונראה לפרש דשמואל לא קאי אנתנו

על גבי הכבש [אלא] אאינך קאי

מלרכינן קרא לרבויי כבש כמזבח

וכהן משיח נמי איתרבאי מיניה והני משום פלוגתייהו נקט: ח)וקפריך

מרובה שוכו' נותנין בהן מים הלכך

י] איתסר בהן חימוץ אבל בהא מאי

חימוץ איכא: מגבלה במים. הלכך

אית בהו חימוך: מדת יכש היא. דלא

היו נותנין יא בביסה שהיה כלי שרת

אלא בעשרון כשמודדין ועשרון מדת

יבש הוא: ושמעינן לרבי עקיבא כו'.

בפ׳ ב׳ מדות (לקמן דף ג.). וכיון דלאו

קדושה היא עד שיסדרנה בשלחן אמאי

עבר עליה. ולקמן פריך הא מדת לח

סיא ')(נמי שסרי יבן נתנו) בביסא

כשלשה ומשני ליה לקמן: שלח רבין

ודאי כד הלעת המשנה. כדאמרו:

אבל אפיך לה. משום דהאי פירכא:

ואודא ר' יוחנן לטעמיה. דמוקי הך

דלחם יגן כר' יוםי אלמא לר' יוםי

מדת יבש נתקדשה לטעמיה כו': וימשחם ויקדש אותם. אכלי מובח האי

(א) דלחים הם: מדת הלח. הין וחלי

הין וכולהו אידך דמפרש בפ' ב' מדות

(לקמן דף פו:): סדע לך. דלא נמשחה

שהרי אינה יד] מתקדשת מה שבתוכה

(כ) עד לחחר שנחפו דתנור מקדשו

דתנור היה בעזרה אבל מעיהרא לא

קדשינהו עשרון שנמדדו בו ורבי

יאשיה דריש בכורים לה׳ אקודם אפייה

קאי: (ג) אותם. בפנים של כלי

משמע מו]: ונימה נמי ר' יוחנן ר"ע

ור' יונקן אמרו דבר אחד. דהא

תרוייהו אית להו מדת יבש לא

נתקדשה: משום דלה שוו. ר״ע ור׳

יונתן במדת לח כי הדדי דרבי יונתן

אמר מדת לח בפנים ולא בחוץ ור"ע

סבר בין מבפנים בין מבחוץ מין נתקדשה

בפ' שתי מדות (לקמן דף ל.): והאיכא

ביסאיי] . (ד) כלי שרת: קטבליא.

עור (ה): לימה ליה. רבי יחשיה הכי

דלא נתקדשה עד יחן אפייה: כגון

דכיילא בעשרון דחול. כי היכי

דנשתנית גבי לישה: עשרון. כתיב

בתורה ועשרון סלת: קדשי קדשים.

כגון זבחי שלמי לבור דהן כבשי עלרת:

מותר העומר. שירים ים שנותרו מן

הקומץ: כל שממנו לאישים. כל שעלה

כבר ממנו למזבח ומבשר קרבנות כבר

עלו חלב וכליות ומן המנחות כבר

עלה הקומץ ומשתי הלחם כבר עלו

חלבי כבשי עלרת הבאין עמהן וכגופן

דמו ומלחם הפנים בזיכי לבונה:

ילאו שתי הלחם ולחם הפנים.

מדין הגשה לקמן בהאי פירקין

(דף מח.): אין מגופו לאישים. הלכך

לענין הגשה לא דמו לשאר מנחות

המקדש הלי יט: להגד מיי' פ״ה מהלי איסורי מזבח הל"ד ופסק כרבי אלעזר וע"ש

מדת הלח נמשח בין מבפנים בין מבחוץ. שפת עיקר. מיהו מה שמודדין כו

שימה מקובצת

איכא ביסא. וא״ת לעיל מאי קשיא ליה הא שמעינן לרבי היא ולא פליגי ר' יוסי הגלילי ור' עקיבא אלא מה שבתוכה הס"ד ואח"כ מה"ד לאחר שנאפו: מו) כלי משמע דהיינו תוכו הס"ד מבחוץ בפרק: יו) ביסא. שנילושו בה בפו קייון ביסא. שנייל והיכי שתי הלחם דלחה היא והיכי אמרי׳ לעיל דאינה קדושה עד לאחר אפיה תיבות כלי שרת ל"ש: יס) עד לאחר ואל ותיבת מזבח נמחק: כ6) הלחם ובכורים. :תיבת מן ל״ש

מוסף רש"י

הכלי (להלן צ. בכת"י). מדת היבש לא נמשחו כל עיקר, מיסו מה שמודרין בו
קדוש קדושה הסס וגבדל
קדוש קדושה הסס וגבדל
כל שממבור. כי כל שאור
וכל דבש לא תקטירו לדי
וייקרא ב) היה ליים למכתב,
למה ליים למכתב, מתנו, אלל
מלחדשי למי למכתב,
מלחדשי מיים לאמטי עשים
למה ליים למכתב מתנו, אלל
מלחשיים מיים לאמטי עשים
בל אתקטירו כל שמתנו עולה
כבר אשת בל אתקטירו כל שמתנו עולה
בבר את הבצוח עולה
בבר את הבצוח עולה זה בשר כל קרבנות חוץ מעולה ויש בכלל זה שירי מנחות (סומה כג. וכעי

6) שלח רבין תיבות ר' ראובן נמחק: כ) נמשח מבפנים ולא נמשח: ג) הלח נמשח מבפנים ולא נמשח: ד) והא במנחת נסכים. תו״ח: ס) כגון שלשה: ו) לא אמר ותיבת ואח״כ מה״ד מבחוי מאחוריו: **טו**] מבחוץ נמשח

א [מיי' פ"ה מהלי חמץ הלכה ב טוש"ע א"ח סימן חסב סעיף א]: לד ב מיי' פ"א מהלכות כלי

תורה אור השלם

 וַיְהִי בְּיוֹם בַּלוֹת מֹשֶׁה לְהָקִים אֶת הַמִּשְׁכָּן וַיִּמְשַׁח אֹתוֹ וְיָקַדֵּשׁ אֹתוֹ וְאֶת כּל במדבר ז א אתם:

עקיבא מדת יבש לא נתקדשה לימא בשלשה בביסא וי״ל דלא הוי פליג ר׳ יוסי הגלילי אבל רש״י כתב שפיר והא איכא ביסא דלחה שלשה: ו) לא אמר ותיבת כתב נמחק: ו) קדשי קדשים אות ה' נמחק: ק) הוי בת חימוק: ע) דבשמן נבללת: י) הילכך אית בהו חימוץ: י) בשום ללי שרת: ע) שהרי נותנן אותם כלי שרת: ע) שהיי ע) דלת הפניסא כשלשה: ע) דלת הפניח. יש! מכדשת יג) דלחם הפנים: יד) מקדשת

בַּלִיו וְאֶת הַמִּזְבֵּח וְאֶת כָּל כּליו וימשחם ויקדש אוש: 2. ממושבתיכם תְבִּיאוּ לָחֶם תְּנוּפָה שְׁתַּים שְׁנֵי עָשְׁרנִים סֹלֶת תְּהְיָינִה חְמַץ תִּאָפֶינָה בִּפּוּרִים לִייְ:

לא תקטירו ממנו אשה לְייֵ: ויקרא בּ יא 4. קרבּן רַאשִׁית תַּקריבוּ אֹתָם לִייִ וְאֶל הַמּוְבָּח לֹא יַעַלוּ לְרֵיחַ נִיחֹחַ: ויקרא ב יב

א) [נדל"ל מנחת נסכים] ב) [נדל"ל אלחם הפנים]

ל.], ג) ל"ל רבין, ד) תוספתא דמכות פ"ד ה"ב, **ה**) [בתוספתא שם: העומר משמין, ו) [לקמן ס:], 1) [בפסוק: לריח ניחח], מ) [שייך לע״א], ט) ובהכרח ח) נשיך לעיא, ש) וההכרח נומנין כוי הילכך אימא בהן נומנין כוי הילכך אימא בהן "ליק," (א מכש"א מידו וצ' ז'ין, ולקמן פריך הא איכא ביסא דמדת לה היא שהרי נומני ביסא ביר "אק. ב) ליין מיץ ל) הלחם וביכורים באחר ודבש ביסא ביר ביסאות קרבן לשים מקריבי אומה היינו מו בלחם דות החלוף בהיים מו בלחם דות החלוף בהיים. ל"ק, מ) [שם:],

הנהות הב"ח

(b) רש"י ד"ה וימשחם וכו' קחי דשל לחים הס: (נ) ד"ה מדע וכו' מה עבתוכה אלא (מתר: (ג) ד"ה הס"ד: (ה) ד"ה קטבליא עור ולא נקרא כלי שרת

גליון הש"ם

תום' ד"ח כבש כו' תדע דהא אין עולין לכתחילה. ע'י זנמים דף פז ע"ל תוספות ד"ה כנט:

רבינו גרשום

מגבלה במים עם השמן וכשרה: ושמענא ליה לר׳ עקיבא דאמר בפרק שתי מדות של יבש דאמר מדת יאשיה דמדת יבש נמשח מבפנים הלכך מרבי לחם . הפנים לחימוץ: לימא נמי לר׳ יוחנז ר׳ עקיבא דאמר לר' יוחנן ר' עקיבא דאמר מדת יבש לא נתקדשה ור' יונתן אמרו דבר אחד. לא אמרו דבר אחד בראחר שוו במדת לח להדדי דאילו דרא קאמר בפרק שתי מדות דמרת לח נמשחו בין אימו היי אי מבפנים ובין מבחוץ: והא איכא ביסא דלחה היא: [אמר ליה רב פפא לאביי] אמרת משום הכי לא מרבי עקיבא לחם לחימוץ משום דמדת יבש כי קאמר רבי עקיבא דלא מיחייב אלחם הפנים משום מחמץ כגון שלשה על גבי קטבליא. עור יבש. ולא בביסא: אי הכי כיון דאמר ביסא: אי הכי כיון דאמר משריה לא איקרשה כגון שלשה ע"ג קטבלא [הא] דקא"ל ר יונתן לר יאשיה אינן מקרשות לימא ליה ר יאנן אינן מקרשות לימא ליה ר מקרשות כגון (וליכא) מקרשות כגון (וליכא) שלא מדד הסולת בעשרון דוולין שלא מדד הסולת בעשרון דקריש אלא דחול הא מדד בעשרו א דחול הא מדד בעשרו א דחוליות עתקשוים עת בעשרון דקודש נתקדשו: הכי השתא בשלמא ביסא משום הכי יכול לגבלה ע"ג קטבליא דלא אמר רחמנא עבוד בביסא ולא במקום אחר דלא מצינו ביסא כתובה בתורה: מנין למעלה יכול למימר כל שאור וכל

מכולם על גבי הכבש רבי יוחגן אמר יחייב שמגופן לחישים אבל לענין הקטרה דתנן התם שלא כנגד היסוד נתן את ר' אלעזר אמר פמור ר' יוחנן אמר חייב שירים נינהו דכבשים ובזיכין מתירין הניתנין למעלה למטה ואת הניתנין דתניא המזבח אין לי אלא מזבח כבש מנין תלמוד לומר יואל המזבח לא יעלו "לרצון למטה למעלה ועל זה קאמר אלמא אותן: מכולם. מאחד מאלה: הסבר שלא במקומן כמקומן דמי ועל מייב. כאילו העלהו על המזבח: ור' אלעזר אמר פמור מ"מ דאמר קרא נשאור כרחין שמואל לאו אכולהו מתניתין ב] כי (מובח) ואל המובח לא יעלו. דסמיך ללא תקטירו ממנו אשה: אומס. ב' (הלחם כא) מן ודבש קרבן ראשית תקריבו אותם אותם הוא קאי דניתנין בפנים שנתנן בחוץ לכו״ע דרבי לך כבש כמזבח אבל מידי אחרינא לא לאו כמקומן דמי כדמוכח בפ' כל שאור הפסולין (זכחים דף לו.) בסופו דפריך

וליפלוג רבי יהודה בניתנין בחוץ בפנים ובפנים בחוץ פירוש דהני שלא במקומן הן ובפ"ב דובחים (דף כו: ד"ה אמר) הארכתי: כבש מגין. לר"י דאמר בזבחים בפ' קדשי קדשים (ד' נט.) דרלפת עזרה נתקדשה כמובח הוה מלי למינקט קרקע עזרה מנין אלא משום דאיירי נמי הכא באהל מועד ושילה ונוב וגבעון אי נמי אפילו לרבי יהודה הא דקדיש שלמה רלפה לכשרין קידש ולא לפסולין ° חדע דהא אין עולין לכתחילה:

ורבי

ממנו למה לי אלא לומר לך כל שממנו לאישים שיריו הרי הן בכל תקטירו: אינן מגופן לאישים. אכל הבא עמהן יש ממנו לאישים מאי ניהו מכבשים הבאים עם הלחם אימורין למזבח ושני בזיכי לבונה הבאין עם לחם הפנים למזבח לרבות הכבש: